Tarepoiss pai jo peindralli lahke jutu ajal fuga julgembat, wõtt ter
linult padja kaest temä wõiva, nina nalli nutu- mõiga rasta, mink
päält rauapindrall joosten, nui pält tagasi läti omma matusekee.
Mõni minut ildomba, noafuia nõik liiva riidka, nui üteft fuuft, kui
ma, ent rana peindrall olli ka selle ajani omma paika jõudnue.
Tarepoiss nutas liiva omma kortsi, kon weel nõiu lüa, nink ka tem
perremees une hõlman uinus. Ka temägi, nui ta oma wengilt arja
paina olli pandnu, heidas omma fängi mugama. Rommongult
talli temä enne Majori herrä mündgi üles, nink nutas teda üles
ajama, fest et täll julgus ja häämeel seda teha olli; täll olli jo
tahetas notsjaat Majorile torkuu, puhta ninaaili seen. Majori
esmäne küsimine olli: „Noh, poiss! Kas tõidit mõnes kõsu tõm
te õrä?" „Jah, armulik Majori noorekerrä!" wastu tarepoiss, ja
wõtt selge ninarääsuga tondava liiva tarkust, nink and omma
leerä- herrä nätte. „Tulli poiss!" ütel Major, ja lasft teendrit om
ma teed minnä. Nui Majorit nüüd niimitu liiw kaen olli, —
naar ta mõllema ja mõrkmä, nuir seda liiwa salajalt ja ummelmas
nüüd ilusa preili pääle paar tjuuka. Kult mõtel ta siinnä ja tõm
sleft ja tagasi, ent ütegi nõun ei ole plaanilise. Nüüdsest saa
pasemalt nõwus, nui piidi enja lugu omale tekitada tarepoisile õrä
kõnelema, teda suure soledusega tutuar tegemä. Ta helistas jäle
gi kella, nink tarepoiss talli pärten Majori maneu ilmaliikuli käs
den: „Noh, Majori noorekerrä! Minna või teid teenida?" Major
raakis reidiesft enja, tõhe fii, ja olustas pikkamiisi päjatsft: „Mõnot
om nõnu siinne ilu saledusega tutuar teha, kon mina või siinne up
daada? Jeeon: Kas sa mõistat omma suud pita kaal, kon raija rael
olla?" Sest tarepoiss pand kolme sõrme suu päält tähenden ja ütel:
„Armulik Majori noorekerrä! Ma suuft ei pia midägi wälja tule
ma, mida Teie õrä reelate!" „No noh, ma usu siinne küll," ütel
Major, ja pletas tarepoisile nõik õrä, kuuis ta ülle wäga ridaft ja
ült ilusat preilit ormartap, ent ei tõeräl worte ormartaft, ja nuir
jee sis võip sündida, „tundja" oppuse perrä, nui nimitelat neiut
selle liiwaga salajalt, ja ummelmadalt tjuuka saat. Nui nõik õrä
jutustatu olli, ütel Major wiimäte: „Ehk tõeräp siinne meele terä
sõr nõnu, nuir seda tõid salajalt õrä saame toimetada?" Tare
poiss lai, nui nui jee temä wiir ees olli, näpuga oma otsa päält
ja ütel: „Armulik Majori noorekerrä! Lubake minna paari
tunnin liiwa käänä, ninna nui ma tagasi tule, sis või minna tõe
sindra otsuse anda, kon ma või teid oma nõuuga aitada wai
mitte. Muidgi võite julge olla, et mu suuft üttegi sõnna Teie
saladuse aralasfes, wälla ei pia talema!" Majori herr and tarepoisile

luba, kas wai õdangunei liiwa pitke ümbre jõosta, nui ta
ennegi siin peaks, ninna tulewat õõs, targa oppuse perrä
preili liiwaga tjuguss, ehk selle või alimalt saap. Tarepoiss
läti liiwa, ninna tulli ninnelt preili esa maija, kelle tarepoisst
tälle suur sõber olli. Seda pallel tema nui hää olla, ja preili
magamisi- kambre akend võõser trellisft rallale tetä, seda olewat
temä noorele herrale ainult tarwis. Tarepoisi trum sõber ei naa,
nagi pidemalt perrä nõudma, mis asi see on. Sälle olli jo seft
teadmisst nõutelt, et ta õtsimi kopemada. Kostgi kuulmu alli,
et Majori herr neide neiut üli wäega armastaps. Sa and
omale sõbrale „sõna" liiwa, ninna see olli selle pääle nõudmä, et
see nii ka sündima saap. — Nui tarepoisst paar tunni
pärast uuda tulli, olli Majori esmäne küsimine: „Noh, poiss,
kas om midägi häädd kuulata?" „Asi om illast ja hää," wastu
tarepoiss, „täämbä õõsel on minu nõnus ja mägra läti preili
magamisi- kambre akend trellisft rallale, ja tee nõnte sis oma
plaani wõrda saata!" Majorit sai selle pääle wäega hää- meel
ninna täll olli kiz ilas õdangust ja õõd oota, ninna preili sõa
ja meel teda armastama saap käänüst. —
„Sääs läti kõja pallemada, õdang talli ootamada", ja Majori herr
läti tarepoisiga üten kaani preili magamisi- kambre akna
alupeni, nuun nui naa näiwa, et nimmeneke majan tulet õrä olli-
ra nõutudu, ninna nõnt, kas preilegi ja magasiwa, sis tõmmas
Major preili kambre akend õige tarsallerte, ja see olli trellisft - ralla-
le. Nüüd oswas tarepoiss heinaaf siin sõidar- rattas, ninna läts
ilma perremeke käsimäda ja keelmäda, omma teed, ja tulli wii-
mate omma Kodo, ninna hiiwat magama.
Major läts tarsaneste, kaesi kombel, kinna- rookbil, ainaft fiis, nuuni
magaja preili saigi naim, ker õdwa ehmätte ainagu- ajal, wäe-
ga süwäste magama olli jäänü. Kõbekõne- kuus, selgeft teinaft
paist ilusaste, läti rallalise akna kambreke, nuda Major enne kuimi
ei julge panda, nui jääk jälle rõlan olli. Walesal kuun- wolgel
silmitseles Major ilusa preili peeninesi kunti, ja ta oler neile kui
hää- meelega magusa musse pääle rajutanu. Ent kellega on asja,
mõtel ta. Waja targa tenda käsk teista. Sa wõtt rutta ja sõgi tarsa-
kaste, tarwaft nina- rõtiwaga liiwa rälli, tjugatar seda üli peeninee-
te, preili puhta sängu, ehk õõ- sõgi pääle, mis tekk kuuraft kaudseni kats.
Ka tjugatar temä üli hellärt mõnegi liiwa- teräwse preili ilusa
polge pääle, nuuni see dolm pea- täit liiwa, õõn olli lõpnu. Nüüd
talli temä nüsama ette kaijen, tapalikult ainaft wäga, nuun ta jällegi